

Наказаният крадец

Веднаж един ловец отишъл на лов. Този ден имал щастие и успял да убие един голем нилски крокодил. Веднага разпоредил да се одере кожата му. Шом работниците разпорили стомаха на крокодила, видели нещо необикновено: той представлявал цяло малко дюкянче с най-разнообразни вещи. Там имали едно копче от панталони, четиринадесет други копчета, две скъпи за маншети, 66 гвоздеи, ножче с шест острила, една металическа кутийка, след това един портфейл, пълнен с английски банкноти, три златни пръстена с брилянти, златен часовник, табакера, компас и други дреболии.

Ловецът бил много изненадан, когато работниците му показали всички тия вещи. Той намислил да ги предаде на музея в Кайро. Преди да стори това, той се срещнал с един свой приятел. Ловецът му разказал между другото и за своя чуден лов. Приятелът му много се заинтересувал и пожелал да види нещата. Едва сега ловецът сполучил да си обясни тази чудна находка. Неговият приятел му раз-

правил, че имал за слуга един негър. Един ден слугата му забегнал, като му задигнал много вещи. Дълго време той го търсил, но не можал никъде да го намери. Изглежда, че негърът поискал да се скрие в някоя поселища около Нил и тук намерил смъртта си — в стомаха на големия крокодил. Естествено, всичко в стомаха на крокодила се стопило освен металическите вещи.

Овца и елен

Дотегнало й вече на овцата,
Да служи вечно на човъка.
Затуй тя хванала една пжтека
И озовала се в гората.
Там срещнала елена тънконогъ
И криворогъ
И почнала да се оплаква от съдбата:
— Приятелю, блазе ти, ти си тука царь
Надъ тебе нямаш господарь,
Нито овчарь —
Живеш си свободен и без грижи.
За твоята свобода мечтала съм отколя!
Че аз там, в село, съм в неволя —
Човъкът е неслъбоушна тварь:
Дои ме, вълната ми стриже,
А ме държи като в затвор —
Не е ли туй позоръ?

— Добре дошла, овчице оброчна
И кротка, и послушна,
Еленът й отвърнал с уважение,
Ех, тук ще си свободна, без съмнение.
Но кой ли ще те храни,
Когато зима зла захване?
И кой пък сегне ще те крие,
Когато гладен вълк завие?
При първа среща той ще те удави!

— Вълка ли? — стръснала се в миг овцата
И разтреперили й се краката,
Виж, аз за него пък забравих!
Е, сбогом ти тогаз, елене,
Отивам си, но спомняй си за мене

А. А.

Грижовна майка

Седнала във люлцица
Врабчовата булчица,
Цял ден се люле
И си тихомъ пне:
— Във гнезденца сламени
Спете, рожби мамини.
В китнит джбравички
Нека сте ми здравички,
Да ми порастете,
Като росно цъфете.
Ох на мама, милитъ,

Лоши сж годинитъ,
Но на лъто двечкитъ,
Заедно с юрдечкитъ,
Да ви бждат стража,
Ще ви пратя в плажа,
Волно да се гуркате,
Съ тѣх да се цамбуркате,
Въ плещитъ и ставитъ
Да се пооправите.
А днес, мои сладички,
Отидете младички,

Чичо Благолаж разказва:

— Вие да не мислите, че този дявол Татунчо се е отказал от своите немирства и закачки с хората? Не! Ужъ порастна от лани, ама пакъ си е същият, нѣма да му дойде умътъ и толкова!

Преди две седмици веднаж отидохме с него на гарата да посрѣщаме нѣкои мои роднини. Влакътъ дойде, гоститъ слѣзоха и азъ отидохъ съ тѣхъ въ буфета да закусимъ нѣщо. Татунчо се изгуби нѣкъде. Мислѣхъ си: разхожда се по перона. А той какво направилъ въ това време? Преди влакътъ да продължи пътя си (бѣше конвенционалътъ), нашъ Татунчо отишълъ при кондуктора и му казалъ тихо:

— Знаете ли, че въ вашия влакъ има двама души безъ билети?

— Не може да бжде! — казалъ кондукторътъ.

— Провѣрете и ще видите!

Наистина, кондукторътъ изтичалъ и провѣрилъ всички пжтници. Следъ малко се задалъ, доближилъ се до Татунча и му викналъ почти сърдито:

— Ей, хлапакъ! Защо ме излъга?

Азъ провѣрихъ всички билети. Къде сж пжтницитъ, за които говоришъ?

— На машината сж! — извикалъ Татунчо. — Машинистътъ и огнярът!

И хукналъ презъ вратата навън, колкото му сила държи.

Онзи ден пъкъ го попитахъ:

— Е, Татунчо, ще учите ли тази година отечествена география?

— И да учимъ и да не учимъ — не искамъ да знамъ, — каза той.

— Защо?

— Защото я знамъ и безъ туй на прѣсти.

— Ба, не ми се вѣрва, — рекохъ азъ. — Кажете ми тогава, кои сж нашитъ съседи.

— Хе, много просто! Петкови, Ранчето и отзадъ дръ Бистришки, Пустиятъ му Татунчо!

Въ школо да се учите,
Та дано сполучите,
И във тазъ читанка,
Като леля Ванка,
Лесно да четете
Приказки и дветъ.

Ат. Душковъ

ГАРВАНЪТЪ И ЛИСИЦАТА

(Нубийска приказка)

Една гарга излюпила малки въ храдупата на едно високо дърво. Дошла лисицата съ брадвата, която направила отъ глина, изсушена на вѣтъра, застанала подъ дървото, замахнала съ брадвата и казала на гаргата:

— Хей, гарго, ей сега съ тази брадва ще сваля дървото заедно съ тебе и твоитъ малки, които ще изямъ. По-добре ми хвърли само единичко, за да пожая другитъ.

Гаргата й хвърлила едно отъ своитъ гарджета.

На другия ден дошла лисицата съ същото намѣрение, както и порано. Съ голѣма болка въ сърдцето си гаргата хвърлила още едно малко, за да спаси другитъ.

На третия ден лисицата дошла пакъ. Несчастната майка съ скръбъ и плачъ й хвърлила още едно гардже.

И разболѣла се опечалената майка отъ тѣжа за хвърленитъ деца и отъ страхъ за останалитъ. Тогава дошелъ гарванътъ и запиталъ майката защо е тѣй тѣжна. Тя му разправила всичко за лисицата, какъ я измислила, за да хвърли тритъ си деца. И заради това е тѣй болна.

Гарванътъ й рекълъ:

— Ние птицитъ имаме крила. Когато лисицата дойде пакъ и те заплаши, че ще отсѣче дървото, кажи й нека да стори това, а ти пренеси де-

цата си на друго дърво.

На другия ден, ето ти лисицата пакъ иде съ брадвата и спира подъ дървото. Гаргата, обаче, научена отъ гарвана, казала й окуражена:

— Ако си решила да сѣчешъ дървото — сѣчи го! Ние ще прелетимъ на друго.

Тогава лисицата замахнала и ударилъ съ брадвата, но тя веднага се счупила защото била направена отъ глина. Ядосана отъ това, лисицата казала:

— Това ми е погодилъ онъ гарванъ. Той е научилъ гаргата да ми отговори така. Но азъ ще намеря и

за него лѣкъ!

Следъ това лисицата си тръгнала и легнала край пжтя въ една яма, като се престорила на умрѣла. Казалъ гарванътъ близо на едно дърво, погледналъ надолу и казалъ хитро:

— Какво е това чудо? Досега всички мъртви лисици мърдаха ушитъ си, а тая не шава.

Тогава лисицата, за да го измами, започнала да мърда ушитъ си. Гарванътъ се изсмѣлъ:

— Хей, лисице, моя лисице, още ли си жива?

И отлѣтялъ далече.

Лисицата се надигнала, отърчала на друга страна, по направление дето излѣтялъ гарванътъ, пакъ легнала и се престорила на мъртва. Долѣтялъ гарванътъ още по-близо и казалъ:

— Чудо, Господи! Досега винаги мъртвитъ лисици сж махали съ опашката си, а тази не шава.

За да го измами, лисицата започнала да маха опашката си. Гарванътъ пакъ се засмѣлъ:

— Хей лисице, моя лисице, още ли си жива!

И отлѣтялъ на друга страна.

Лисицата побързала да се премѣсти и се излегла на една бразда въ нивитъ и си затворила дветъ очи, присторена на мъртва. Долѣтялъ гарванътъ, видѣлъ я и казалъ:

— Какво е това? Досега винаги лисицитъ мигаха съ очи, но единъ пжтъ презъ часъ време.

Но лисицата не искала да мига,

ами си стиснала още по-здраво очитъ, за да изглежда наистина като мъртва.

Следъ това гарванътъ кацналъ при лисицата и започналъ да я кѣлве, но лисицата изведнѣжъ скочила, и го хванала. Тогава гарванътъ й казалъ:

— Ето че ще се изпълни клетвата на моитъ родители! Тѣ ме проклеха: „Да ти даде Господъ лисица да те сграбчи, да те търкулне отъ висока урва въ бездната и тамъ да изпочупишъ всичкитъ си кости!“

Лисицата рекла:

— Така и ще бжде!

И тя го отнесла на една стрѣмна урва и го пуснала въ пропастьта, за да му изстроши всичките кости. Следъ него скочила и самата, за да може най-после да го изяде. Но като се смѣкала долу, тя не видѣла нито мъртавъ, нито живъ гарванъ.

Тогава лисицата дигнала нагоре глава, видѣла го какъ весело лети надъ пропастьта и му казала:

— Бре, нима ти нѣма да дойдешъ при мене, гарване?

А гарванътъ й се надсмѣлъ:

— Ти луда ли си! Не ти ли каза гаргата, че ние, птицитъ, имаме крила? А ти знаешъ, че съ тѣхъ се лети. Защо не ме схруска тогава, когато ме докопа? Защо ти трѣбваше да ме носишъ до урвата и да ме търкаляшъ като камъкъ? Разбра ли сега, че не си тѣй хитра както те смѣтатъ хората!

Превелъ Пилигримъ